

Sygn. akt **III AUa 626/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sylwia Dembska

Protokolant: Nina Bekalarek-Bruź

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2023 r. w P. na posiedzeniu niejawnym

sprawy **(...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., A. J. i A. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

przy udziale ubezpieczonych: T. Z., D. B., J. K. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przy udziale Syndyka Masy Upadłości (...) (...) + H. + B. + (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym i podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 16 października 2019 r. sygn. akt VIII U 592/15

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach I-V i oddala odwołania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. oraz odwołania A. J. i A. B.;**
- 2. zasądza od odwołującej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. 900 zł oraz od odwołujących A. J., A. B. kwoty po 180 zł na rzecz pozwanego organu rentowego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed sądem I instancji;**
- 3. zasądza od odwołującej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. kwotę 1200 zł oraz od odwołujących A. J., A. B. kwoty po 240 zł na rzecz pozwanego organu rentowego tytułem zwrotu kosztów postępowania przed sądem II instancji.**

	sędzia Sylwia Dembska	
--	-----------------------	--

UZASADNIENIE

1)Decyzją z 29 grudnia 2014 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, że A. J. jako pracownik u płatnika składek (...) sp. z o.o.

1. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 1 lipca 2012 r. do 14 listopada 2013 r.,

2. szczegółowo określił podstawy wymiaru składek za ww. okres,

3. stwierdził, iż płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych A. J. za okres od 1 lipca 2012 r. do 14 listopada 2013 r. jest (...) sp. z o.o.

2)Decyzją z 29 grudnia 2014 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, że D. B. jako pracownik u płatnika składek (...) sp. z o.o.

1. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 1 września 2012 r. do 14 listopada 2013 r.,

2. szczegółowo określił podstawy wymiaru składek za ww. okres,

3. stwierdził, iż płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych D. B. za okres od 1 września 2012 r. do 14 listopada 2013 r. jest (...) sp. z o.o.

3)Decyzją z 29 grudnia 2014 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, że A. B. jako pracownik u płatnika składek (...) sp. z o.o.

1. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r.,

2. szczegółowo określił podstawy wymiaru składek za ww. okres,

3. stwierdził, iż płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych A. B. za okres od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. jest (...) sp. z o.o.

4)Decyzją z 29 grudnia 2014 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, że T. Z. jako pracownik u płatnika składek (...) sp. z o.o.

1. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 1 lipca 2012 r. do 20 listopada 2013 r.,

2. szczegółowo określił podstawy wymiaru składek za ww. okres,

3. stwierdził, iż płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych T. Z. za okres od 1 lipca 2012 r. do 20 listopada 2013 r. jest (...) sp. z o.o.

5)Decyzją z 29 grudnia 2014 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, że J. K. jako pracownik u płatnika składek (...) sp. z o.o.

1. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 1 lipca 2012 r. do 14 listopada 2013 r.,

2. szczegółowo określił podstawy wymiaru składek za ww. okres,

3. stwierdził, iż płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych J. K. za okres od 1 lipca 2012 r. do 14 listopada 2013 r. jest (...) sp. z o.o.

W uzasadnieniu każdej z powyższych decyzji organ rentowy przedstawił szczegółowe regulacje prawne dotyczące sprawy, jak i ustalenia poczynione przez organ rentowy w toku postępowania wyjaśniającego, w tym dotyczące

okoliczności, że przez cały sporny okres ubezpieczeni świadczyli pracę wyłącznie na rzecz spółki (...), w miejscu prowadzenia działalności tej spółki, przy wykorzystaniu jej narzędzi. Jedynym składnikiem majątkowym (...) s.c. byli przekazani do spółki (...) pracownicy. Nadzór nad przejętymi pracownikami nadal sprawował dotychczasowy pracodawca, czyli (...). Po zakończeniu umowy outsourcingowej doszło do przekazania pracowników do (...). Dalej wskazano, że po analizie zebranego materiału dowodowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych również uznał, że nie doszło do przejęcia pracowników, w tym ubezpieczonego, na podstawie art. 23⁽¹⁾ k.p., a tym samym nie doszło do zmiany faktycznego pracodawcy. Pomimo zgłoszenia pracownika do ubezpieczeń społecznych przez (...) s.c. (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., a następnie przez (...) I. (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. (nie dotyczy decyzji dot. A. B. co do ostatniej ze wskazanych spółek), ww. osoby ubezpieczone w okresach wskazanych w poszczególnych zaskarżonych decyzji faktycznie były pracownikami (...) sp. z o.o.

Odwołanie od powyższych decyzji, w ustawowym terminie wywiodła (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., zaskarżając je w całości oraz wnosząc o ich uchylenie.

Odwołująca spółka wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji ponieważ nie była ani pracodawcą ani płatnikiem składek w stosunku do ubezpieczonych. W ocenie spółki we wskazanym przez pozwanego okresie płatnikiem i pracodawcą w stosunku do ubezpieczonych były firmy (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. a następnie (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. (nie dotyczy decyzji dot. A. B. co do ostatniej ze wskazanych spółek). Zatrudnienie pracowników 1 lipca 2012 r. przez spółkę (...) nastąpiło w pełni legalnie, jak również późniejsze przejście ich na podstawie przepisów art. 23⁽¹⁾ Kodeksu pracy ze Spółki (...) do spółki (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. (co do (...) nie dotyczy decyzji dot. A. B.). Doszło do faktycznego przejścia większości majątku (...) (ruchomości i nieruchomości) na firmy (...)(...). poprzez użyczenie. Pracownicy tych firm wykonując usługi korzystali w odwołującej się spółce z prawie wszystkich jej pomieszczeń pracy i ich wyposażenia w maszyny, urządzenia, przyrządy – dzięki czemu o wartość tego użyczenia były obniżane należności za świadczone usługi na wystawianych firmie (...) fakturach.

Odwołanie od decyzji nr (...) w ustawowym terminie wywiódł również A. J., zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o jej uchylenie ponieważ w okresie 1 lipca 2012 r. do 20 listopada 2013 r. jego rzeczywistym pracodawcą i płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne były dwie firmy o nazwie (...) s.c. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. z siedzibą w C., a następnie (...) I. (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. z siedzibą w O..

W uzasadnieniu odwołujący wskazał na to, że w spornym okresie (...) Sp. z o.o. nie była ani pracodawcą ani płatnikiem w stosunku do ubezpieczonego. Jego pracodawcy, czyli (...) s.c., po czym (...) realizowali na bieżąco m.in. wszelkie obowiązki z zakresu BHP, szkoleń wstępnych, badań okresowych. Z dniem 14 listopada 2013 r. z powodu niemożności skontaktowania się z pracodawcą rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, a następnie zgłosił wierzytelności pracownicze do Sędziego Komisarza.

Odwołanie od decyzji nr (...) w ustawowym terminie wywiódł również A. B., zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o jej uchylenie ponieważ w okresie 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. jego rzeczywistym pracodawcą i płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne była firma o nazwie (...) s.c. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. z siedzibą w C.. W uzasadnieniu odwołujący wskazał na to, że w spornym okresie (...) Sp. z o.o. nie była ani pracodawcą ani płatnikiem w stosunku do ubezpieczonego.

Sprawę dotyczącą decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z 29 grudnia 2014 r. nr:

- (...), dot. ubezpieczonego A. J. (z odwołania ubezpieczonego i płatnika składek), zarejestrowano w tut. Sądzie pod sygnaturą akt VIII U 592/15,
- (...) dot. ubezpieczonego D. B. (z odwołania płatnika składek), zarejestrowano w tut. Sądzie pod sygnaturą akt VIII U 593/15,

- (...) dot. ubezpieczonego A. B. (z odwołania ubezpieczonego i płatnika składek), zarejestrowano w tut. Sądzie pod sygnaturą akt VIII U 594/15,
- (...) dot. ubezpieczonego T. Z. (z odwołania płatnika składek), zarejestrowano w tut. Sądzie pod sygnaturą akt VIII U 595/15,
- (...) dot. ubezpieczonego J. K. (z odwołania płatnika składek), zarejestrowano w tut. Sądzie pod sygnaturą akt VIII U 596/15.

Postanowieniami z 28 kwietnia 2018 r., wydanymi w każdej z ww. spraw tut. Sąd wezwał do udziału w sprawach w charakterze zainteresowanych współników (...) s.c. czyli (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o., a także (...) - (...) (...) + H. + B. + (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O..

(...) s.c. czyli (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. nie zajęli stanowiska w żadnej z powyższych spraw.

Postanowieniem wydany na rozprawie w dniu 29 czerwca 2018 r., połączono sprawy o sygn. akt VIII U 592/15, VIII U 593/15, VIII U 594/15, VIII U 595/15, VIII U 596/15 do łącznego rozpoznania w zakresie przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Syndyk Masy Upadłości (...) - (...) (...) + H. + B. + (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej wniósł o oddalenie odwołania w sprawach o sygn. akt: VIII U 592/15, VIII U 593/15, VIII U 595/15, VIII U 596/15 oraz zasądzenie od odwołującego kosztów wg norm przepisanych.

Zdaniem Syndyka (...) nie przejęła samodzielnie zadań pracodawcy i nie zatrudniała pracowników na swoje ryzyko gospodarcze. Pracownicy świadczyli pracę na rzecz odwołującego (...), pod jego kierownictwem, w miejscu i czasie wskazanym przez odwołującą się spółkę, a wynagrodzenie wypłacała osoba trzecia.

Zarządzeniami z 8 listopada 2018 r., przewodniczący w Sądzie Okręgowym, na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawy o sygnaturach akt: VIII U 593/15, VIII U 594/15, VIII U 595/15, VIII U 596/15, ze sprawą o sygn. akt VIII U 592/15 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z 16 października 2019 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. VIII U 592/15 w punkcie:

I. zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że A. J. nie podlegał u płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 1 lipca 2012 r. do 14 listopada 2013 r. oraz stwierdził brak podstaw do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i ubezpieczenie zdrowotne z tego tytułu w okresie od lipca 2012 r. do października 2013 r., a także stwierdził, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i ubezpieczenia zdrowotne A. J. w okresie od 1 lipca 2012 r. do 14 listopada 2013 r. nie była (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.,

II. zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że D. B. nie podlegał u płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 1 września 2012 r. do 14 listopada 2013 r. oraz stwierdził brak podstaw do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i ubezpieczenie zdrowotne z tego tytułu w okresie od września 2012 r. do października 2013 r., a także stwierdził, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i ubezpieczenia zdrowotne D. B. w okresie od 1 września 2012 r. do 14 listopada 2013 r. nie była (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.,

III. zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że T. Z. nie podlegał u płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 1 lipca 2012 r. do 20 listopada 2013 r. oraz stwierdził brak podstaw do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia

społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń pracowniczych i ubezpieczenie zdrowotne z tego tytułu w okresie od lipca 2012 r. do września 2013 r., a także stwierdził, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i ubezpieczenia zdrowotne T. Z. w okresie od 1 lipca 2012 r. do 20 listopada 2013 r. nie była (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.,

IV. zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że J. K. nie podlegał u płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 1 lipca 2012 r. do 14 listopada 2013 r. oraz stwierdził brak podstaw do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń pracowniczych i ubezpieczenie zdrowotne z tego tytułu w okresie od lipca 2012 r. do września 2013 r., a także stwierdził, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i ubezpieczenia zdrowotne J. K. w okresie od 1 lipca 2012 r. do 14 listopada 2013 r. nie była (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.,

V. zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że A. B. nie podlegał u płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. oraz stwierdził brak podstaw do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń pracowniczych i ubezpieczenie zdrowotne z tego tytułu w okresie od lipca 2012 r. do lutego 2013 r., a także stwierdził, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i ubezpieczenia zdrowotne A. B. w okresie od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. nie była (...) sp. z o.o. z siedzibą w P..

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Odwołująca spółka zajmuje się m.in. dystrybucją gazu w butlach. Do zakładu dostarczany jest gaz w dużych cysternach w postaci płynnej. W zakładzie odwołującej jest on rozlewany do butli i następnie dystrybuowany poprzez sieć detaliczną. Rozlewnia mieści się w siedzibie spółki w P. przy ulicy (...). Tam znajdują się maszyny i sprzęt do rozlewania gazu stanowiące własność odwołującej spółki.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w P. zatrudniała spośród osób ubezpieczonych będących stroną niniejszego postępowania:

- A. J. - w okresie od 17 lipca 2006 r. do 30 września 2006 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzedawcy na stacji (...), a w okresie od 1 sierpnia 2007 r. do 31 grudnia 2009 r., również w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika rozlewni gazu,
- A. B. – w okresie 1 stycznia 2002 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika magazynowego, następnie od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2009 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika rozlewni gazu,
- T. Z. - w okresie 1 stycznia 2002 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika magazynu, następnie od 1 października 2006 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika serwisowego, a od 1 października 2007 r. do 31 grudnia 2019 r. na stanowisku pracownika rozlewni gazu,
- J. K. - w okresie od 1 czerwca 2005 r. do 30 września 2006 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzedawcy na stacji (...), a w okresie od 1 października 2006 r. do 31 grudnia 2009 r., również w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika rozlewni gazu

Natomiast nie zatrudniała w okresie poprzedzającym sporny okres ubezpieczonego D. B..

Odwołująca spółka podjęła decyzję, że od 2010 r. czynności dotyczące napełniania butli będą wykonywane przez pracowników form zewnętrznych w ramach outsourcingu i faktycznie w ten sposób prowadzono tę część działalności odwołującej spółki. Do końca czerwca 2012 r. czynności te, to jest związane z napełnianiem butli gazem wykonywali

pracownicy firmy zewnętrznej (...), z którymi umowy o pracę łączące pracowników z (...) zostały rozwiązane z końcem czerwca 2012 r.

Spółka (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. rozpoczęła działalność od 1 lipca 2012 r. i od tego dnia zgłosiła do ubezpieczeń społecznych pracowników, w tym: A. J., A. B., T. Z., J. K., a D. B. od dnia 1 września 2012 r. Jedynym składnikiem firmy (...) S.C. byli pracownicy.

(...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. podpisali umowy o pracę z tą spółką w tym A. B. dnia 2 lipca 2012 r. na stanowisku pracownika obsługi z obowiązywaniem umowy od 1 lipca 2012 r. i A. J. od dnia 1 lipca 2012 r. również jako pracownik obsługi. Pozostałe osoby ubezpieczone także były pracownikami tej spółki od dnia 1 lipca 2012 r. za wyjątkiem D. B., który został zatrudniony od 1 września 2012 r.

A. J. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownik u płatnika (...) S.C. z siedzibą w C. w okresie od 1 lipca 2012 r. do 30 czerwca 2013 r. W dokumentach rozliczeniowych dotyczących ubezpieczonego płatnik wykazał następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiące:

- lipiec 2012 r. – 3 319,50 zł,
- sierpień 2012 r. – 3 283,50 zł,
- wrzesień 2012 r. – 3 354,50 zł,
- październik 2012 r. – 3 474,50 zł,
- listopad 2012 r. – 3 247,50 zł,
- grudzień 2012 r. – 3 444,50 zł,
- styczeń 2013 r. – 3 354,40 zł,
- luty 2013 r. – 3 304,50 zł,
- marzec 2013 r. – 3 214,50 zł,
- kwiecień 2013 r. – 3 349,50 zł,
- maj 2013 r. - 3 132,50 zł,
- czerwiec 2013 r. – 3 157,50 zł.

Następnie A. J. został zgłoszony jako pracownik od dnia 1 lipca 2013 r. u płatnika (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.. Płatnik ten wykazał następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiące:

- lipiec 2013 r. - 3 215,00 zł,
- sierpień 2013 r. – 3 165,00 zł,
- wrzesień 2013 r. – 3 085,00 zł.

Natomiast za październik i listopad 2013 r. płatnik nie złożył za ubezpieczonego dokumentów rozliczeniowych. Ponadto płatnik złożył za ubezpieczonego dokument (...) z wykazanim wynagrodzeniem za czas niezdolności do pracy za okres od 18 do 23 września 2013 r. (wynagrodzenie w wysokości 437,82 zł).

D. B. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownik u płatnika (...) S.C. z siedzibą w C. w okresie od 1 września 2012 r. do 30 czerwca 2013 r. W dokumentach rozliczeniowych dotyczących ubezpieczonego płatnik wykazał następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiące:

- wrzesień 2012 r. – 2 954,00 zł,
- październik 2012 r. – 2 876,33 zł,
- listopad 2012 r. – 3 232,00 zł,
- grudzień 2012 r. – 3 430,00 zł,
- styczeń 2013 r. – 3 340,00 zł,
- luty 2013 r. – 3 304,50 zł,
- marzec 2013 r. – 2 776,67 zł,
- kwiecień 2013 r. – 3 335,00 zł,
- maj 2013 r. - 3 132,50 zł,
- czerwiec 2013 r. – 3 143,00 zł.

Ponadto płatnik złożył za ubezpieczonego dokumenty (...) z wykazanim zasiłkiem chorobowym za okresy od 3 do 9 października 2012 r. (wynagrodzenie chorobowe - 475,79 zł) i od 7 do 11 marca 2013 r. (wynagrodzenie chorobowe – 286,66 zł).

Następnie D. B. został zgłoszony jako pracownik od dnia 1 lipca 2013 r. u płatnika (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.. Płatnik ten wykazał następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiące:

- lipiec 2013 r. - 3 215,00 zł,
- sierpień 2013 r. – 3 165,00 zł,
- wrzesień 2013 r. – 3 675,00 zł.

Natomiast za październik i listopad 2013 r. płatnik nie złożył za ubezpieczonego dokumentów rozliczeniowych.

A. B. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownik u płatnika (...) S.C. z siedzibą w C. w okresie od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. W dokumentach rozliczeniowych dotyczących ubezpieczonego płatnik wykazał następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiące:

- lipiec 2012 r. – 3 319,50 zł,
- sierpień 2012 r. – 2 428,16 zł,
- wrzesień 2012 r. – 584,50 zł,
- październik 2012 r. – 14,50 zł,
- listopad 2012 r. – 14,50 zł,
- grudzień 2012 r. – 14,50 zł,
- styczeń 2013 r. – 14,40 zł,

- luty 2013 r. – 874,50 zł,

Ponadto płatnik złożył za ubezpieczonego dokumenty (...) z wykazanim wynagrodzeniem za czas niezdolności do pracy za okres od 21-31 sierpnia 2012 r. (wynagrodzenie w wysokości 836,55 zł) od 1-22 września 2012 r. (wynagrodzenie w wysokości 1 673,10 zł), natomiast za okres od 1 października 2012 r. do 18 lutego 2013 r. wykazano za ubezpieczonego okres zasiłku chorobowego.

T. Z. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownik u płatnika (...) S.C. z siedzibą w C. w okresie od 1 lipca 2012 r. do 30 czerwca 2013 r. W dokumentach rozliczeniowych dotyczących ubezpieczonego płatnik wykazał następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiące:

- lipiec 2012 r. – 3 319,50 zł,
- sierpień 2012 r. – 3 283,50 zł,
- wrzesień 2012 r. – 3 354,50 zł,
- październik 2012 r. – 3 474,50 zł,
- listopad 2012 r. – 3 246,50 zł,
- grudzień 2012 r. – 3 444,50 zł,
- styczeń 2013 r. – 3 180,17 zł,
- luty 2013 r. – 3 304,50 zł,
- marzec 2013 r. – 3 214,50 zł,
- kwiecień 2013 r. – 3 349,50 zł,
- maj 2013 r. - 3 132,50 zł,
- czerwiec 2013 r. – 3 157,50 zł.

Następnie T. Z. został zgłoszony jako pracownik od dnia 1 lipca 2013 r. u płatnika (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.. Płatnik ten wykazał następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiące:

- lipiec 2013 r. - 3 215,00 zł,
- sierpień 2013 r. – 3 165,00 zł,
- wrzesień 2013 r. – 3 675,00 zł.

Natomiast za październik i listopad 2013 r. płatnik nie złożył za ubezpieczonego dokumentów rozliczeniowych.

J. K. został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownik u płatnika (...) S.C. z siedzibą w C. w okresie od 1 lipca 2012 r. do 30 czerwca 2013 r. W dokumentach rozliczeniowych dotyczących ubezpieczonego płatnik wykazał następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiące:

- lipiec 2012 r. – 3 319,50 zł,
- sierpień 2012 r. – 3 427,50 zł,
- wrzesień 2012 r. – 3 499,50 zł,

- październik 2012 r. – 3 614,50 zł,
- listopad 2012 r. – 3 247,50 zł,
- grudzień 2012 r. – 3 588,50 zł,
- styczeń 2013 r. – 3 498,50 zł,
- luty 2013 r. – 3 161,83 zł,
- marzec 2013 r. – 2 974,83 zł,
- kwiecień 2013 r. – 3 494,50 zł,
- maj 2013 r. - 3 275,50 zł,
- czerwiec 2013 r. – 3 299,50 zł.

Następnie J. K. został zgłoszony jako pracownik od dnia 1 lipca 2013 r. u płatnika (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. z siedzibą w O.. Płatnik ten wykazał następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za miesiące:

- lipiec 2013 r. - 3 359,00 zł,
- sierpień 2013 r. – 703,34 zł,
- wrzesień 2013 r. – 15,00 zł.

Natomiast za październik i listopad 2013 r. płatnik nie złożył za ubezpieczonego dokumentów rozliczeniowych.

Ponadto płatnik złożył za ubezpieczonego dokument (...) z wykazanim wynagrodzeniem za czas niezdolności do pracy za okres od 31 lipca 2013 r. do 24 sierpnia 2013 r. (wynagrodzenie w wysokości 1 957,75) ora zasiłkiem chorobowym za okres od 25 do 31 sierpnia 2013 r. (zasiłek w wysokości 548,17) i od 1 do 30 września 2013 r. (w wysokości 2 347,20).

(...) sp. z o.o. 29 czerwca 2012 r. podpisała z (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. umowę outsourcingową na czas nieokreślony. Z załączonego do umowy pełnomocnictwa z 29 czerwca 2012 r. wynika, iż (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. są spółki: (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o.

Przedmiotem powyższej umowy outsourcingowej, zgodnie z § 1, było ustalenie zasad współpracy stron przy obsłudze wskazanych działów przedsiębiorstwa zleceniodawcy ((...) sp. z o.o.) poprzez przekazanie pracowników zleceniobiorcy ((...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o.) do pracy na rzecz zleceniodawcy. Do powyższej umowy załączono m.in. wykaz imienny 13 przekazanych do zleceniodawcy pracowników, w tym: A. J., A. B., T. Z., J. K.. (...) spółki cywilnej w zakresie m.in. zatrudniania i zwalniania pracowników spółki cywilnej był między innymi prezes zarządu odwołującej spółki (...).

30 kwietnia 2013 r. spółki (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. wypowiedziały umowę outsourcingową spółce (...) sp. z o.o. ze skutkiem na koniec II kwartału 2013 r., tj. na 30 czerwca 2013 r., w związku z zakończeniem programu (...). Pracownicy, zgodnie z § 5 pkt. 6 umowy outsourcingowej z 29 czerwca 2012 r., zostali od 1 lipca 2013 r. przekazani do firmy (...) sp. z o.o. O powyższym, pismem z 27 maja 2013 r., zostali poinformowani pracownicy, w tym: A. J., D. B., T. Z., J. K. (A. B. od 28 lutego 2013 r. nie był już pracownikiem zleceniobiorcy).

W ramach umowy outsourcingowej pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) S.C. pracownicy byli zatrudnieni w firmie (...) S.C. a świadczyli pracę na rzecz (...) sp. z o.o. Osoba odpowiedzialna za dokumentację w (...) sp. z o.o. miała w formie pisemnej poinformować pracowników o przejściu na nowego pracodawcę, a następnie, w związku z rozwiązaniem umowy outsourcingowej, sporządzić dokumenty wyrejestrowujące pracowników z ubezpieczeń społecznych z tytułu

zatrudnienia w firmie (...) S.C. (...) S.C. otrzymywała z (...) sp. z o.o. sporządzone listy płac oraz PIT-y i deklaracje rozliczeniowe, na podstawie których (...) S.C. miała obowiązek dokonywać płatności składek i podatków. Jedynymi składnikami majątkowymi firmy (...) S.C. byli skierowani do pracy w (...) pracownicy spółki cywilnej.

W ramach umowy z (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. pracownicy spółki cywilnej, wszelkie prace wynikające z zakresu obowiązków wykonywali na rzecz (...) sp. z o.o. na terenie siedziby spółki, tj. w P. przy ul. (...) oraz na stacji (...) przy ul. (...) w P.. Jednakże spółka (...) sp. z o.o. nie posiada dokumentacji kadrowej dla osób świadczących pracę w ramach umowy outsourcingowej, gdyż w całości była ona przekazywana zleceniobiorcy ((...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o.).

(...) Spółka z o.o. i (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. oferują outsourcing kadrowo-płacowy innym przedsiębiorstwom. W ramach zawieranych z zakładami pracy porozumień (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. przejmowała obsługę w zakresie dokumentacji pracowniczej i płacowej uzyskując z tego tytułu wynagrodzenie. Dla „przejmowanych” pracowników faktycznie nic się nie zmieniło, tj. miejsce świadczenia pracy, zakład pracy, osoby sprawujące nadzór, itp.

(...) sp. z o.o. podpisał z firmą (...) spółka z o.o. z siedzibą we W. umowę-porozumienie z 31 maja 2013 r. o przekazaniu pracowników, w tym: A. J., D. B., T. Z., J. K. od dotychczasowego pracodawcy, tj. (...) sp. z o.o. na nowego pracodawcę, tj. (...) Spółka z o.o., a następnie umowę o świadczenie usług outsourcingu pracowniczego z 24 czerwca 2013 r. na okres 3 lat. Zgodnie z umową o świadczeniu usług (...) spółka z o.o. (usługodawca) zobowiązała się świadczyć usługi, w szczególności: napełnianie butli gazowych przewoźnych i przenośnych, prace magazynowe w magazynie butli i dystrybucja gazu propan, propan-butan, będące przedmiotem działalności spółki (...) sp. z o.o. (usługobiorca). Ponadto (...) spółka z o.o. oddelegowała do realizacji usług osoby zwane (...), które są zatrudnione u usługodawcy lub w agencjach, w których usługodawca jest udziałowcem, na podstawie umowy o pracę, umowy zlecenia lub umowy o dzieło.

Zgodnie z § 6 pkt 7 umowy o świadczenie usług w dniu rozwiązania lub wygaśnięcia umowy usługobiorca ((...) sp. z o.o.) wstępuje w prawa i obowiązki pracodawcy na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy, w stosunku do pracowników zatrudnionych na dzień rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, a także w stosunku do osób zatrudnianych w ramach umów cywilnoprawnych.

Z tytułu wykonywania usług objętych umową usługodawcy (...) spółka z o.o. przysługiwało od usługobiorcy (...) sp. z o.o. wynagrodzenie obliczone na podstawie liczby pracowników wyszczególnionych w zamówieniach, przepracowanego czasu pracy oraz należnego im wynagrodzenia, łącznie ze składkami na ubezpieczenia społeczne i podatek dochodowy. Usługobiorca w zamian za przekazanie pracowników otrzymał od usługodawcy dotację w wysokości 40 % kosztów, na które składają się składki ZUS oraz podatek dochodowy od wynagrodzeń w okresie pierwszych 3 lat.

Zgodnie z § 5 umowy o świadczenie usług zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) spółka z o.o. podstawą wystawienia faktury VAT miało być rozliczenie realizacji usług sporządzone wg zasad określonych w ust. 1 powyższej umowy. Ponadto wykonawcy usługodawcy ((...) spółka z o.o.) oddelegowani do usługobiorcy ((...) sp. z o.o.) zobowiązani byli do wykonywania obowiązków odpowiednich do stanowiska i działu oddelegowania. Szczegółowy zakres obowiązków wykonawców biorących udział w realizacji powyższych umów określały osoby wskazane przez usługobiorcę. Osoba wskazana przez usługobiorcę zobowiązana była w dniu rozpoczęcia wykonywania usług dostarczyć wykonawcy szczegółowy zakres obowiązków oraz ramowy czas wykonania usług do podpisania oraz przekazać ww. dokument tego samego lub następnego dnia do usługodawcy. Wykonawcy oddelegowani przez usługodawcę zobowiązani byli do stosowania się do merytorycznych wskazówek osób wyznaczonych przez usługobiorcę, które określały w szczególności zakres obowiązków wykonawców, jednakże nie podlegały im służbowo.

A. J., D. B., T. Z., J. K. pismami z 31 maja 2013 r. zostali poinformowani o współpracy pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) spółka z o.o., zgodnie z którą pracownicy z dniem 1 lipca 2013 r., wykonują pracę w firmie (...) spółka z o.o. z siedzibą

we W., a warunki zatrudnienia i prawne określone dotychczasowymi umowami o pracę oraz przepisami regulaminu pracy i regulaminu wynagradzania pozostają bez zmian.

Około trzy tygodnie po przekazaniu pracowników do spółki (...) tj. w terminie około trzech tygodni liczonym od 1 lipca 2013 r. odwołująca spółka została poinformowana, że spółka (...) przekazała od dnia 1 lipca 2013 r. pracowników do kolejnej spółki to jest (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. Spółka ta zgłosiła do ubezpieczeń społecznych od dnia 1 lipca 2013 r. A. J., D. B., T. Z. i J. K..

Pismem z 20 listopada 2013 r. firma (...) sp. z o.o. rozwiązała umowę ze skutkiem natychmiastowym bez wypowiedzenia z winy (...) spółka z o.o., argumentując pisemnie powyższą decyzję utratą zaufania spowodowaną brakiem kontaktu ze spółką, zaprzestaniem świadczenia usług przez (...) spółka z o.o. od 14 listopada 2013 r. oraz informacją o zatrzymaniu i aresztowaniu części pracowników (...) spółka z o.o. oraz zabezpieczeniu przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu dokumentów, komputerów i elektronicznych nośników informacji w/wym. Spółki.

(...) sp. z o.o. zawarła umowę z (...) spółka z o.o., zgodnie z którą (...) spółka z o.o. przejęła wszystkich pracowników według załączonego do umowy wykazu, na warunkach identycznych, jakie pracownicy mieli do 30 czerwca 2013 r. w firmie (...) S.C. bez szkody dla pracowników. Wraz z pracownikami spółka (...) sp. z o.o. przekazała akta osobowe pracowników oraz całą dokumentację pracowniczą z nimi związaną. Po zawarciu umowy z (...) spółka z o.o. warunki zatrudnienia dla przekazanych pracowników pozostały bez zmian, nie dokonano zmiany struktury zatrudnienia ani konieczności przekwalifikowania, przejęci pracownicy wszelkie prace wynikające z zakresu obowiązków wykonywali nadal na rzecz (...) sp. z o.o. W ramach ustalonego wynagrodzenia zgodnie z ustaleniami stron, usługobiorca (...) udostępnił bezpłatnie usługodawcy niezbędny sprzęt zgodnie ze standardami obowiązującymi u usługodawcy dla danego stanowiska pracy (§ 1 pkt 4 umowy o świadczenie usług).

W związku z niewypłaceniem przez (...) spółka z o.o. wynagrodzenia pracownikom oraz problemami prawnymi powyższej spółki i sprawowaniem nad nią nadzoru przez prokuratora, spółka (...) sp. z o.o. wypowiedziała umowę o świadczenie usług firmie (...) spółka z o.o. Po rozwiązaniu umowy przez (...) spółka z o.o. pracownicy nie zostali z powrotem zatrudnieni w (...) sp. z o.o., jednak część z nich została zatrudniona w podmiocie, który świadczył dla spółki usługi w ramach umowy handlowej.

Oddział ZUS w B. Inspektorat w C., na którego obszarze działania był zgłoszony płatnik (...) S.C., nie prowadził postępowania wyjaśniającego w sprawie ustalenia okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym przez A. J., D. B., A. B., T. Z., J. K..

Oddział ZUS w O., na którego obszarze działania był zgłoszony płatnik (...), nie prowadził postępowania zmierzającego do wyłączenia z ubezpieczeń społecznych przez A. J., D. B., T. Z., J. K. z tytułu zatrudnienia tego płatnika.

Również w okresie od 1 lipca 2013 r. ubezpieczeni będący stroną niniejszego postępowania za wyjątkiem D. B. wykonywali pracę przy napełnianiu butli z gazem na terenie odwołującej spółki.

Zarówno co do okresu dotyczącego spółki cywilnej (...), jak i od 1 lipca 2013 r. wynagrodzenie nie było dla ubezpieczonych wypłacane przez odwołującą spółkę, lecz odpowiednio przez spółkę cywilną (...), a od 1 lipca 2013 r. przez (...) Ubezpieczeni co do pracy w (...) i (...) podlegali przełożonym, którymi byli również pracownicy tych spółek to jest kierownicy K. N. i P. P.. Nadzór nad pracą pracowników w zakresie jakości tej pracy sprawowała także odwołująca spółka to jest jej prezes, a z obydwoma kierownikami z ramienia (...) współpracował jej pracownik dyrektor T.. Sprzęt do rozlewania gazu należał do (...), który był nieodpłatnie udostępniany pracownikom (...) i (...) pracującym przy napełnianiu butli. Kierownicy K. N. i P. P. w ramach nadzoru nad pracownikami zajmowali się kwestiami związanymi z ich czasem pracy, urlopami i zwolnieniami lekarskimi i przekazywali te informacje pracownikowi (...) M. M., która następnie przekazywała te informacje odpowiednio do spółki cywilnej (...), a od lipca 2013 r. do (...), gdzie było naliczane wynagrodzenie dla pracowników, a następnie otrzymywała dokumenty w (...) z naliczonym wynagrodzeniem dla ubezpieczonych, które drukowała i wydawała ubezpieczonym dokumenty dotyczące naliczonego przez outsourcingowe spółki wynagrodzenia. W spornym okresie w (...) pracowało około 70 osób, z których około

17 – 18 będąc zatrudnionymi przez podmioty zewnętrzne, a pozostałe osoby na podstawie umów o pracę z (...). W ramach umów o pracę z (...) pracowały na rzecz tej spółki osoby zatrudnione jako kierowcy, handlowcy i pracownicy administracyjni.

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie (...) sp. z o.o. A. J. oraz A. B. zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań prawnych Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 4 pkt 2 lit. a, art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 12 ust. 1 ustawy o sus, art. 8 ust. 1, art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. a, art. 83 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 3 k.p. i stwierdził, że dla niniejszej sprawy kluczowe znaczenie miało ustalenie stron stosunku ubezpieczeniowego, a tym samym prawidłowego zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i opłacenia składek na te ubezpieczenia przez rzeczywistego płatnika składek, a zatem spór sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczeni A. J., D. B., A. B. T. Z., J. K. w spornym okresie pozostawali pracownikami odwołującej się spółki (...) sp. z o.o. i w konsekwencji, czy we wskazanym w decyzji okresach podlegali jako pracownicy obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek (...) sp. z o.o., z niekwestionowaną podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne określoną w zaskarżonej decyzji.

Następnie Sąd Okręgowy podał, że przepis art. 23¹ k.p. reguluje sytuację prawną pracowników zatrudnionych w zakładzie pracy, który przechodzi przekształcenia organizacyjno-prawne, polegające na przejściu zakładu lub jego części na innego pracodawcę. Legalną definicję pracodawcy zawiera art. 3 k.p., z przepisu tego wynika, że pracodawcą jest taki podmiot, który zatrudnia pracowników. Natomiast pojęcie „zakładu pracy” wiąże się z przedmiotem działalności pracodawcy i oznacza pewien zespół środków materialnych i osobowych, składający się na zorganizowaną całość.

Zgodnie z art. 23¹ § 1 k.p., w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem § 5. Nie jest możliwe objęcie pracownika ochroną wynikającą z tego przepisu, jeżeli przed przejściem zakładu pracy na innego pracodawcę dotychczasowy stosunek pracy został skutecznie rozwiązany. Nowy pracodawca może bowiem wstąpić w stosunek pracy (wejść w miejsce dotychczasowego pracodawcy) tylko wtedy, gdy w chwili przejścia zakładu pracy, będącej jednocześnie chwilą zmiany pracodawcy, dana osoba jest pracownikiem tego zakładu. Z tego względu w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że regulacja zawarta w art. 23¹ k.p. nie likwiduje skutku rozwiązującego wypowiedzenia umowy o pracę dokonanego przed tym przejściem przez dotychczasowego pracodawcę (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1997 r., I PKN 296/97).

Sąd Okręgowy zaznaczył, że oceniając prawidłowość zaskarżonej decyzji oddzielnie oceni sytuację: A. J., D. B., T. Z. i J. K. pracujących na terenie Rozlewni Gazu należącej do (...) sp. z o.o. w okresie do 30 czerwca 2013 r. oraz A. B. do 28 lutego 2013 r., jak i po dniu 1 lipca 2013 r. (już bez oceny sytuacji A. B., który nie pracował w okresie spornym od 1 lipca 2013 r.)

Następnie Sąd Okręgowy podał że uznając, że w okresie od 1 lipca 2012 r. do 30 czerwca 2013 r. ubezpieczeni D. B. (od 1 września 2012 r. do 30 czerwca 2013 r.), A. B. (od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r.), A. J., T. Z. i J. K. (od 1 lipca 2012 r. do 30 czerwca 2013 r.) byli pracownikami spółki (...) organ rentowy zanegował ich pracę w spółce cywilnej (...). J. C. zeznając w niniejszej sprawie wskazywał na to, iż zatrudnienie w spółce (...) było nowym stosunkiem pracy - wobec rozwiązania stosunków pracy z firmą (...) nawiązał współpracę ze spółką (...), po czym zawarł umowę outsourcingową z (...) s.c., która zatrudniła osoby zwolnione przez firmę (...). W szczególności podkreślić należy że również D. B. nie był wcześniej pracownikiem (...), został on zatrudniony przez spółkę (...) z dniem 1 września 2012 r.

Odnosząc stanowiska stron postępowania do zebranego materiału dowodowego, w tym zaoferowanych przez nie dokumentów Sąd Okręgowy stwierdził, że:

1. (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. zatrudniała:

- A. J. - w okresie od 17 lipca 2006 r. do 31 grudnia 2009 r.,
- A. B. – w okresie 1 stycznia 2002 r. do 31 grudnia 2009 r.,
- T. Z. - w okresie 1 stycznia 2002 r. do 31 grudnia 2019 r.,
- J. K. - w okresie od 1 czerwca 2005 r. do 31 grudnia 2009 r.;

2. (...) sp. z o.o. nigdy nie zatrudniała w okresie poprzedzającym sporny okres liczony od 1 lipca 2012 r. ubezpieczonego D. B.,

3. w okresie do 30 czerwca 2012r. ww. ubezpieczeni pozostawali w stosunku pracy z innymi pracodawcami niż odwołująca się spółka,

4. od 1 lipca 2012 r. ubezpieczeni podjęli pracę na rzecz (...) s.c. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. z siedzibą w C., z wyjątkiem D. B. który pracę podjął 1 września 2012 r.

Jakkolwiek ubezpieczeni widnieją na znajdującym się w aktach ZUS imiennych wykazach pracowników przekazanych przez spółkę (...) do spółki (...) w związku z zawartą umową outsourcingową z 26 czerwca 2012 r. (k. 402) – z wyjątkiem D. B., to jednocześnie nie ma żadnego dowodu by po 31 grudnia 2009 r. a przed dniem 1 lipca 2012 r. odwołujący nawiązali stosunki pracy z odwołującą się spółką. Z materiału dowodowego w postaci zeznań prezesa J. C. wynika, że stosunki pracy nawiązane z (...) zostały z tym podmiotem rozwiązane i ten podmiot właśnie zatrudniał pracowników zajmujących się napełnianiem butli na rzecz (...) w okresie do 30 czerwca 2012 r. Skoro ubezpieczeni nie byli w tym czasie pracownikami odwołującej spółki, to nie mogli zostać przez nią przekazani w trybie art. 23¹ k.p. do spółki (...). Sąd Okręgowy podkreślił, że organ rentowy nie twierdził, aby co do okresu do 30 czerwca 2012 r. ubezpieczeni byli pracownikami odwołującej spółki i nie twierdził, że do tego dnia osoby pracujące na rzecz firmy (...) nie były jego pracownikami.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że nie zostało w toku postępowania tak przed ZUS, jak i przed Sądem wykazane by ubezpieczeni nawiązując w dniu 1 lipca 2012 r. czy 1 września 2012 r. w odniesieniu do D. B. stosunki pracy stali się pracownikami spółki (...). Należałoby bowiem wówczas wykazać, że zawarte przez nich umowy o pracę, gdzie jako pracodawca widnieje spółka cywilna (...), są nieważne, pozorne np. w myśl art. 58 k.c., a tak się nie stało – organ rentowy nie podjął czynności dowodowych w tym kierunku. Jakkolwiek w imieniu spółki (...) umowy podpisał J. C., to działał on w oparciu o pełnomocnictwo udzielone mu przez współników s.c. (...), czyli przez Z. Z. i M. F.. W ramach tego pełnomocnictwa z 29 czerwca 2012 (k. 408-410 akt ZUS), prezes (...) był uprawniony do reprezentowania spółki (...) przy czynnościach zatrudniania i zwalniania pracowników, czyli m.in. do zawierania umów o pracę w imieniu i na rzecz tego podmiotu a nie spółki, w której jest prezesem. Nadto, z zeznań świadków i prezesa J. C. wynika, że w okresie dotyczącym (...) ubezpieczeni podlegali w zakresie wykonywania pracy pracownikom (...) K. N. i P. P., którzy zajmowali się także w odniesieniu do ubezpieczonych kwestiami urlopów, zwolnień lekarskich, czasu pracy. Nadto, wynagrodzenie za pracę nie było wypłacane przez (...), ale przez (...) na podstawie dokumentacji dotyczącej czasu pracy przygotowanej przez wyżej wymienionych kierowników, która była przekazywana M. M., która z kolei przekazywała ją do (...). Oczywiście ze strony (...) także była sprawowana kontrola dotycząca pracy pracowników rozlewni, ale dotyczyła ona jakości pracy. Jest oczywiste, że (...) miał prawo oczekiwać dobrze wykonanej pracy i mógł sprawdzać, czy tak w istocie jest, ale nie oznacza to, że podporządkowanie pracownicze było wykonywane w odniesieniu do ubezpieczonych przez odwołującą spółkę.

Sąd Okręgowy podkreślił, że pozwany organ rentowy nie przedstawił argumentacji oraz dowodów przemawiających za przyjęciem tezy, iż faktycznym pracodawcą odwołujących w spornym okresie 1 lipca 2012 r. – 30 czerwca 2013r. jest (...) sp. z o.o. Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł się – w niniejszej sprawie, jak i w sprawach współpracowników odwołującego na stwierdzeniu, że odwołujący wykonywali pracę w miejscu prowadzenia działalności przez (...) sp. z o.o.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy podał, że zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis ten nie nakłada na Sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Postępowanie cywilne (w tym i postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych) w polskim prawie opiera się na zasadzie kontrydiktoryjności, co oznacza, że strony oferują dowody, natomiast zadaniem sądu jest rozstrzygnięcie sprawy na podstawie tych dowodów. Literalna wykładnia omawianego przepisu, jak również jednolite poglądy wyrażane przez doktrynę i orzecznictwo nie pozostawiają wątpliwości, że to strony są „gospodarzami” postępowania.

W ocenie Sądu Okręgowego, jak już wcześniej podano, organ rentowy nie sprostął powyższemu ciężarowi procesowemu, nie zaferował dowodów i nie przedstawił przekonującej argumentacji prawnej na poparcie stanowiska wyrażonego w zaskarżonej decyzji.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego brak było w niniejszej sprawie podstaw do ustalenia, że pracodawcą odwołujących w spornym okresie od 1 lipca 2012 r. do 30 czerwca 2013r., a w odniesieniu do D. B. od 1 września 2012 r. do 30 czerwca 2013 r., a w odniesieniu do A. B. od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. był (...) sp. z o.o. oraz że ten podmiot był płatnikiem składek od przychodów wówczas uzyskanych przez ubezpieczonych. W całym tym okresie pracodawcą a zarazem płatnikiem składek był (...) s.c. złożona ze spółek z o.o. (...). Tym samym ubezpieczeni jako pracownicy u tego właśnie płatnika podlegali obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym, rentowym, chorobowym, wypadkowym. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że spółka cywilna (...) zgłosiła ubezpieczonych do ubezpieczeń w wyżej wskazanych spornych okresach i wskazywała podstawę wymiaru składek, częściowo je opłacając. Na podkreślenie – w ocenie Sądu I instancji - zasługuje to, że z pisma ZUS Oddział w S. z dnia 11 czerwca 2018 r. załączonym do sprawy VIII U 596/15 (k. 99) wynika, że płatnik (...) nie odprowadzał należnych składek i całość zaległości na koncie została objęta postępowaniem egzekucyjnym. Powyższe oznacza, że z jednej strony organ rentowy wydaje decyzję, z której wynika, że co do okresu dotyczącego w sprawie (...) płatnikiem składek co do ubezpieczonych winien być (...), a jednocześnie prowadzi postępowanie egzekucyjne przeciwko (...). Sąd Okręgowy jednocześnie podkreślił, że z informacji nadesłanych w odniesieniu do każdego z ubezpieczonych do każdej z połączonych spraw (np. w sprawie VIII U 596/15 pismo z 24 maja 2018 r. k. 62) wynika, że organ rentowy nie prowadził postępowania zmierzającego do wyłączenia z podlegania ubezpieczeniom społecznym ubezpieczonych u płatnika (...) s.c.

Mając na uwadze powyższe rozważanie – w ocenie Sądu Okręgowego - należy stwierdzić, że również przed dniem 1 lipca 2013 r. ani w dniu 1 lipca 2013 r. nie doszło do przejścia zakładu pracy (i ubezpieczonych) na rzecz (...) sp. z o.o. tym samym ubezpieczeni (bez A. B.) w spornym okresie od 1 lipca 2013 r. do 14/20 listopada 2013 r. nie pozostawali pracownikami odwołującej się spółki (...) sp. z o.o. i w konsekwencji nie podlegali obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w spółce (...), albowiem nie doszło do faktycznego przekazania pracowników na rzecz (...) sp. z o.o., po wygaśnięciu umowy outsourcingu z 29 czerwca 2012 r. zawartej przez odwołującą z (...) s.c. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o.

Sąd Okręgowy podał, że w jego ocenie umowy o przekazaniu pracowników z dnia 31 maja 2013 r. zawarte pomiędzy (...) sp. z o.o. a firmą (...) spółka z o.o. nie można oceniać tylko przez pryzmat art. 353¹ k.c., zgodnie z którym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zasada wolności umów nie może być jednak wykorzystywana instrumentalnie, w szczególności do stworzenia zewnętrznych znamion realizowania umowy.

Następnie Sąd Okręgowy podał, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że umowy łączące ubezpieczonych z K.(...) w sposób formalny zostały wykonane. Dokonano uprzednio wyrejestrowania pracowników z (...) s.c. z ubezpieczeń społecznych, a następnie nowy podmiot tj. (...) zgłosił pracowników do tych ubezpieczeń (okoliczności bezsporne).

Sąd Okręgowy podkreślił, że decydującego znaczenia w sprawie nabiera wykładnia art. 23¹ k.p. i zagadnienie to wymaga szerszego omówienia, zwłaszcza że regulacja dotycząca transferu czerpie swoje źródła z prawodawstwa UE. (dyrektywa konsolidująca Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów). Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. b tej dyrektywy z transferem mamy do czynienia wtedy, kiedy przejmowana jest jednostka gospodarcza, która zachowuje swoją tożsamość, oznaczającą zorganizowane połączenie zasobów, którego celem jest prowadzenie działalności gospodarczej, bez względu na to, czy jest to działalność podstawowa czy pomocnicza.

Obecnie nie ulega wątpliwości konieczność wykładni prawa krajowego w sposób możliwie zgodny z treścią i celem dyrektywy. Wynikające z dyrektywy zobowiązanie państw członkowskich do osiągnięcia określonego w niej rezultatu, to powinność wszystkich organów państw członkowskich, w tym także, w ramach ich właściwości, sądów (wyrok TS z dnia 10 kwietnia 1984 roku w sprawie von C. i K. 14/83). Tak sformułowane stanowisko jest aprobowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (uchwała SN z dnia 13 sierpnia 2008 roku w sprawie I PZP 11/07). Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego można zauważyć liczne odniesienia do prawa UE na tle problematyki transferu (wyrok SN z dnia 29 marca 2012 roku I PK 150/11, wyrok SN z dnia 25 stycznia 2013 roku w sprawie I PK 172/12; wyrok SN z dnia 14 maja 2012 roku w sprawie II PK 228/11). Z wypowiedzi literatury przedmiotu wynika, że przy wykładni art. 23¹ k.p. nie można pominąć dorobku wspólnotowego, w tym orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Za dominującą obecnie należy traktować linię, która uzależnia uznanie transferu za skuteczny od charakteru działalności prowadzonej przez pracodawcę. Chodzi o to, czy jest to jednostka, której decydującym elementem są pracownicy i ich kwalifikacje, czy jest to jednostka, o której de facto decydują składniki materialne. Jeśli jednostka opiera się na pracownikach, to przejście może nastąpić bez przenoszenia majątku. Inaczej natomiast jest w sytuacji, gdy funkcjonowanie podmiotu opiera się na składnikach materialnych. Wówczas przejście wyłącznie zadań nie jest wystarczające dla transferu. Obowiązek przejścia składników majątkowych, które pozwalają normalnie prowadzić (kontynuować) działalność gospodarczą jest w takim wypadku konieczny i znajduje akceptację również w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości na tle poprzednio obowiązującej dyrektywy 77/187/EWG dotyczącej przejścia zakładu pracy. (wyrok z 25 stycznia 2001 r. C-172/99, (...) v. P. L. i P. J.; wyrok TS z 20 listopada 2003 roku C-340/01, C. A. i inni v. (...)). Zaprezentowane wyżej orzeczenia dotyczyły sytuacji, gdy przejście obsługi przewozów autobusowych wiązało się z przejściem składników majątkowych, czy też gdy szpital zlecał przygotowywanie posiłków nowemu wykonawcy o ile ten używa składników majątkowych swego poprzednika. W takich wypadkach można mówić o skutkach wynikających z dyrektywy (odpowiednio art. 23¹k.p.).

Cel regulacji z art. 23¹ k.p. nie budzi wątpliwości. Jej funkcja została ukierunkowana na pracownika i stanowi element ochronny i stabilizacyjny zatrudnienia. W konsekwencji należy podkreślić, że punktem odniesienia jest osoba pracownika, a w szczególności jego prawo do dotychczasowych warunków pracy i płacy (w tym również w zakresie uiszczania przez płatnika należnych składek na ubezpieczenie społeczne). Wskazany wymiar regulacji określonej w przepisie art. 23¹ § 1 k.p. pozostaje w opozycji do innych wartości, którym ustawodawca nadaje wartość. Zasada wolności gospodarki rynkowej przejawia się między innymi swobodą w doborze przez przedsiębiorców podstaw prawnych zatrudnienia i podmiotów świadczących pracę. W tym zakresie transfer pracowników, będący ochronną instytucją prawa pracy, ogranicza swobodę prowadzenia działalności przez pracodawców i zmusza do postawienia pytania o dopuszczalne granice oddziaływania ochronnej funkcji prawa pracy na inne normy prawne. U źródeł prawa pracy leży ingerencja państwa w stosunek zobowiązaniowy między pracodawcą i pracownikiem, podyktowana potrzebą ochrony pracownika jako słabszej strony tego stosunku, w celu zachowania pokoju społecznego i zapobieżenia psychofizycznej degradacji pracowników. Powyższe uwarunkowania doprowadziły do przypisywania

prawa pracy funkcji ochronnej. Można wyróżnić jej sferę wewnętrzną i zewnętrzną. Wewnętrzna strona funkcji ochronnej wyraża się w oddziaływaniu norm tej gałęzi prawa na stosunki społeczne bezpośrednio przez nią regulowane. Strona zewnętrzna polega na oddziaływaniu norm na zewnątrz, to jest na ogół stosunków społecznych (Podział na stronę zewnętrzną i wewnętrzną funkcji ochronnej, z podkreśleniem tej pierwszej, został zaakcentowany przez Z. Salwę, Nowy ład pracy w Polsce a ochronna funkcja prawa pracy, w: Nowy ład pracy w Polsce i Europie, red. M. Matey - Tyrowicz, Warszawa 1997, s.51.). Należy przyjąć, że z tego punktu widzenia prawo pracy służy stabilizacji istniejących stosunków społecznych, to jest zagwarantowaniu ładu, porządku i efektywności istniejącego układu tych stosunków oraz, z drugiej strony, wprowadzeniu nowych, pożądanych z ogólnospołecznej perspektywy, zmian w tych stosunkach .

Sąd Okręgowy wskazał, że prezentuje stanowisko zgodnie, z którym nie należy bagatelizować oddziaływania funkcji ochronnej prawa pracy na inne normy systemu prawnego. Zasada swobody działalności gospodarczej nie ma charakteru bezwzględny. Transfer pracowników w istotny sposób ogranicza jej oddziaływanie. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na coraz częstsze zjawisko eksternalizacji polegające na przekazywaniu przez przedsiębiorców określonych zadań podmiotom zewnętrznym i wykorzystywaniem w realizacji zadań podwykonawców. W ujęciu prawa pracy osłabia ono pozycję prawną pracownika. Skutkuje zmniejszeniem stabilności zatrudnienia.

Przepis art. 23¹ § 1 k.p. koncentruje uwagę na relacji zachodzącej między trzema podmiotami (dotychczasowym pracodawcą, pracodawcą przejmującym oraz pracownikiem). Przepis wskazuje na konkretne zdarzenie określane jako „przejście zakładu pracy”.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że w rozpoznawanej sprawie nie doszło do przekazania substancji majątkowej służącej realizacji zadań z (...) na (...). W takich okolicznościach powoływanie się na transfer pracowników jest nieuprawnione pomimo wystąpienia formalnych działań wizualizujących to przejście. O tym czy dochodzi do spełnienia przesłanek zawartych w art. 23¹ § 1 k.p. nie decydują umowy i porozumienia zawarte między odwołującą się spółką, ale okoliczności faktyczne identyfikujące normatywne pojęcie przejścia zakładu pracy.

Zdaniem Sądu I instancji dokonana wykładnia przepisu art. 23¹ § 1 k.p. nie pozwala na podzielenie stanowiska pozwanego, że doszło do przekazania pracowników do (...) z (...) w trybie art. 23¹ § 1 k.p. W niniejszej sprawie sam transfer zadań nie jest wystarczający do stwierdzenia zachowania tożsamości przedsiębiorstwa, będącego warunkiem przejścia zakładu pracy. Konieczne jest także przejęcie składników majątkowych służących ich wykonywaniu.

Sąd Okręgowy zaznaczył nadto, że z bogatego orzecznictwa sądów wynika, że w ramach swobody umów wynikającej z art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. pracodawcy będący przedsiębiorcami mają prawo do swobodnego kształtowania treści umowy cywilnoprawnej, na mocy której dochodzi (ma dojść) do przejęcia pracowników, jednak dla prawnej skuteczności takiego zobowiązania konieczne jest rygorystyczne spełnienie przesłanek wynikających z art. 23¹ k.p. Sąd Okręgowy podkreślił, że w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy ustalił, że nie doszło do faktycznego przejęcia pracowników przez odwołującą spółkę z (...), mimo zawarcia formalnej umowy z (...) dotyczącej przejęcia pracowników, ponieważ nie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki pozwalające na uznanie, że doszło do rzeczywistego przejścia zakładu pracy (jako zorganizowanej całości, wyposażonej w substancję majątkową, strukturę organizacyjną i zadania) na nowego pracodawcę i związanego z tym transferu pracowników.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy zacytował fragment wyroku: SN z 4 lutego 2010 r., sygn. akt III PK 49/09 ((...) LEX nr 578145), wyroku SN z 29 marca 2012 r., sygn. akt I PK 150/11 ((...) LEX nr 1167736), wyroku SN z 11 kwietnia 2012 r., sygn. I PK 145/11 ((...) LEX nr 1168867) oraz sygn. akt I PK 155/11 (OSNP 2013, nr 5-6, poz. 55), wyroku z 13 kwietnia 2010r., sygn. akt I PK 210/09, (OSNP 2011, nr 19-20, poz. 249), wyroku z 19 stycznia 2016 r., I UK 28/16.

Sąd Okręgowy podał, że w okolicznościach sprawy spółki (...) s.c. nie zostali przekazani do (...) sp. z o.o. ani przed dniem 1 lipca 2013 r. ani tego dnia albowiem przejęcie dotyczyło jedynie pracowników, a nie przejścia zakładu pracy.

W ślad za pracownikami nie został bowiem przekazany w jakiegokolwiek części zakład pracy (...) w rozumieniu art. 23⁽¹⁾ § 1 k.p., co skutkuje stwierdzeniem, że do przejścia na podstawie tego przepisu z (...) s.c. do (...) nie doszło. Nadto wskazał, że dnia 1 lipca 2013 r. ubezpieczeni nie podjęli pracy w ramach zatrudnienia w (...), gdyż już tego dnia zatrudnił ich inny podmiot. Miała nim być spółka (...), ale finalnie okazało się, że jest nim (...) Istotne jest to, że umowy łączące ubezpieczonych z K.(...) zostały wykonane. Ubezpieczeni zostali zgłoszeni do ubezpieczeń społecznych przez ten podmiot z określeniem podstawy wymiaru składek, ten podmiot wypłacał im wynagrodzenie za okres od 1 lipca 2013 r., a nadto byli podporządkowani kierownictwu kierowników K. N. i P. P., którzy wówczas także byli pracownikami (...) Istotne jest również i to, że z jednej strony organ rentowy wydając sporne w sprawie decyzje, z których wynika, że to (...) jest płatnikiem w odniesieniu do ubezpieczonych za okres od 1 lipca 2013 r. nie prowadził postępowania wyjaśniającego w zakresie podlegania ubezpieczonych w (...) i nie wydawał w tym zakresie decyzji.

Mając, zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje o czym orzekł w pkt I - V wyroku.

Apelację od powyższego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego polegające na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w toku postępowania sądowego oraz na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez niezasadne przyjęcie, że w sprawie zachodzą okoliczności uzasadniające uznanie, że Ubezpieczeni nie podlegali u płatnika składek (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu w okresie wskazanym w sentencji wyroku, że brak jest podstaw do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i ubezpieczenie zdrowotne z tego tytułu w okresie ww.; a także, że (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. nie była płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za Ubezpieczonych w okresie wskazanym w ww. orzeczeniu.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku i oddalenie w całości odwołań płatnika składek oraz Ubezpieczonych oraz zasądzenie od odwołujących na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odwołujący (...) sp. z o.o. wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz (...) sp. z o.o. kosztów postępowania w II instancji, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego okazała się zasadna i doprowadziła do zmiany wyroku Sądu I instancji.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia społecznego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy.

Przedstawione rozważania opisują relację pomiędzy przedmiotem rozpoznania w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym (zakończonym wydaniem decyzji) oraz postępowaniem sądowym (sprowadzającym się do badania legalności decyzji).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów niniejszego sporu wskazać należy, że jego przedmiotem jest ocena legalności decyzji organu rentowego stwierdzającej, iż ubezpieczeni (tj. A. J., D. B., A. B., T. Z. oraz J. K.) - jako pracownicy u płatnika składek (...) Sp. z o.o. – podlegali obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w spornym okresie, ustalającej dla wyżej wymienionych podstawę wymiaru składek za ww. okres oraz stwierdzającej, że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych świadczeń Pracowniczych dla ubezpieczonych, za okres 1 lipca 2012 r. do 20 listopada 2013 r. jest odwołująca spółka.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny wskazuje, że po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd Odwoławczy uznał, że pomiędzy (...) spółka z o.o., a (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o., oraz między (...) sp. z o.o. a firmą (...) spółka z o.o. i (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. nie doszło do przejęcia zakładu pracy lub jego części na podstawie art. 23⁽¹⁾ k.p.

Zgodnie z treścią art. 23¹ § 1 k.p. w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5. Przepis ten nie stanowi samoistnej podstawy przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę. Decyduje bowiem o tym całokształt przyczyn faktycznych, ekonomicznych, a ostatecznie prawnych.

Sąd Apelacyjny w odniesieniu do postawionego zarzutu podkreśla, że skutek przejścia części zakładu pracy, polegający na zmianie pracodawcy, następuje z mocy prawa (automatycznie), a nie wyłącznie w następstwie uzgodnień między zainteresowanymi pracodawcami. Uzgodnienia te nie mogą wyłączyć lub zmienić skutku przejścia zakładu pracy lub jego części. O tym zaś, których pracowników dotyczy skutek przejścia, decyduje jedynie faktyczne związanie pracownika z określoną częścią zakładu pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego: z 03.04.2007 r., II PK 245/06, z 14.06.2012 r., I PK 235/11).

W ocenie Sądu Apelacyjnego w sytuacji faktycznej jaka wystąpiła w niniejszej sprawie, a więc, iż zawarte umowy pomiędzy (...) spółka z o.o., a (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o., oraz między (...) sp. z o.o. a firmą (...) spółka z o.o. i (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. dotyczyły jedynie transferu pracowników a nie kontynuacji działalności gospodarczej, nie obejmowały składników majątkowych i niemajątkowych służących do realizacji zadań, spółki outsourcingowe nie sprawowały żadnego kierownictwa nad zatrudnionymi pracownikami i jedynie „pośredniczyły” w wypłacie wynagrodzeń, ponieważ w rzeczywistości wypłata wynagrodzeń następowała z zasobów finansowych odwołującej spółki, która obliczała wynagrodzenie należne pracownikom i wpłacała je na rachunek spółek outsourcingowych, a zatem nie nastąpiło przejście zakładu pracy lub jego części na podstawie art. 23⁽¹⁾ § 1 k.p.

Podkreślić jednocześnie należy, że przejście zakładu pracy w pewnych okolicznościach może polegać na przejściu jedynie substratu osobowego, jednak nie można przyjąć takiej ewentualności w sytuacji, kiedy dotychczasowy pracodawca prowadzi przedsiębiorstwo handlowe, zaś nowy wyodrębniony w części zakład miałby prowadzić przedsiębiorstwo, którego przedmiotem są usługi „wypożyczania” pracowników.

Sąd Apelacyjny w realiach faktycznych niniejszej sprawy w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 13 kwietnia 2010 r., wydanego w sprawie o sygn. akt I PK 210/09, zam. OSNP 2011 nr 19-20, poz. 249, że powierzenie przez pracodawcę wykonywania zadań pomocniczych podmiotowi zewnętrznemu świadczącemu usługi w tym zakresie (outsourcing) nie może stanowić przejścia części zakładu pracy na innego pracodawcę (art. 23¹ § 1 k.p.), jeżeli nie przemawia za tym kompleksowa ocena takich okoliczności, jak rodzaj zakładów, przejście składników majątkowych i niematerialnych, przejście większości pracowników, przejście klientów, a zwłaszcza stopień podobieństwa działalności prowadzonej przed i po przejściu zadań.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że analiza całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ponad wszelką wątpliwość wskazuje, iż nie doszło do przekazania substancji majątkowej służącej realizacji zadań, jak również jakiegokolwiek części zadań produkcyjnych pomiędzy (...) spółka z

o.o. i (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. oraz pomiędzy (...) spółka z o.o. i (...) spółką z o.o. i dalej (...) spółka z o.o. oraz (...). (...) sp. z o.o.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie nie doszło do przejęcia ubezpieczonych (A. J., A. B., D. B., T. Z. i J. K.) na podstawie art. 23⁽¹⁾ k.p. ani w konfiguracji (...) spółka z o.o. od (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o., oraz między (...) sp. z o.o. a firmą (...) spółka z o.o. i (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o.

Jednocześnie, w ocenie Sądu Apelacyjnego błędny przy zgromadzonych w sprawie dowodach okazał się wniosek Sądu Okręgowego uznający, że (...) spółka z o.o. nie była pracodawcą odwołujących w spornym okresie od 1 lipca 2012 r. do 30 czerwca 2013 r., a w odniesieniu do D. B. od 1 września 2012 r. do 30 czerwca 2013 r., a w odniesieniu do A. B. od 1 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. i w rezultacie tego – nie jest płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne.

Na wstępie przypomnieć należy, iż stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 8 ust. 1 oraz art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm. – zwanej dalej ustawą systemową), obowiązkowo przedmiotowym ubezpieczeniem podlegają osoby będące pracownikami, od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Definicji pojęcia zarówno pracownika, jak i pracodawcy należy poszukiwać na gruncie przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 917). Zgodnie zatem z treścią art. 3 tej ustawy, pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. Z kolei w celu doprecyzowania pojęcia „pracownik”, należy odnieść się do treści art. 22 § 1 k.p., zgodnie z którym przez nawiązanie umowy o pracę pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, zaś pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Na powstanie tego stosunku prawnego nie składa się tylko złożenie oświadczeń woli, ale nade wszystko zamiar stron oraz faktyczne wykonywanie umówionej pracy, na warunkach określonych w umowie. Dokonując analizy pojęcia „pracy” w rozumieniu art. 22 k.p. na gruncie literatury i orzecznictwa można stwierdzić, iż „praca” to działalność 1. zarobkowa; 2. wykonywana osobiście przez pracownika (z możliwością zastępstwa przy wykonywaniu niektórych czynności, za zgodą pracodawcy, przez innego pracownika); 3. wykonywana stale, powtarzająca się w codziennych lub dłuższych odstępach czasu, niebędąca więc jednorazowym wytworem lub czynnością jednorazową; 4. Wykonywana „na ryzyko” pracodawcy, który z reguły dostarcza pracownikowi środków niezbędnych do wykonywania umówionych obowiązków oraz ponosi konsekwencje niezawinionych błędów popełnianych przez pracownika (tzw. ryzyko osobowe), a ponadto jest obowiązany do zapłaty pracownikowi wynagrodzenia w przypadkach zakłóceń w funkcjonowaniu zakładu pracy, np. przestojów (tzw. ryzyko techniczne) lub złej sytuacji finansowej przedsiębiorstwa (tzw. ryzyko gospodarcze); 5. świadczona „pod kierownictwem” pracodawcy, co oznacza, że pracownik powinien stosować się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy (art. 100 § 1 k.p.) i pozostawać do dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy - w czasie wyznaczonym przez pracodawcę (art. 128 k.p.).

Do ustalenia, że doszło do powstania pomiędzy stronami stosunku pracy, nie jest wystarczające spełnienie warunków formalnych zatrudnienia takich, jak zawarcie umowy o pracę, przygotowanie zakresu obowiązków, odbycie szkolenia BHP, uzyskanie zaświadczenia lekarskiego o zdolności do pracy, czy zgłoszenie do ubezpieczenia, a konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy i to czyniły. Zwrócił na to uwagę Sąd Najwyższy stwierdzając w wyroku z 18 maja 2006 r., III UK 32/06, że do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie może dojść wówczas, gdy zgłoszenie do tego ubezpieczenia dotyczy osoby, która nie jest pracownikiem, a zatem zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego następuje pod pozorem zatrudnienia. Podobnie w wyroku z 10 lutego 2006 r., I UK 186/05 Sąd Najwyższy wskazał, że podleganie ubezpieczeniu społecznemu wynika z prawdziwego zatrudnienia, a nie z samego faktu zawarcia umowy o pracę. Taki sam pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 14 września 2006 r., II UK 2/06, w którym uznał, że nie stanowi podstawy do objęcia ubezpieczeniem społecznym dokument nazwany umową o pracę, jeżeli rzeczywisty stosunek prawny nie odpowiada treści art. 22 k.p. Dokument w postaci umowy o pracę nie jest więc niepodważalnym dowodem na to, że osoby podpisujące go, jako strony umowy, faktycznie złożyły oświadczenia woli o treści zapisanej w dokumencie. Kwestia ważności zawartej umowy o pracę stoi zatem w sprawie o objęcie ubezpieczeniem społecznym na drugim planie, bowiem o nieobjęciu tym ubezpieczeniem

w przypadku zgłoszenia do ubezpieczenia osoby niebędącej pracownikiem nie decyduje nieważność umowy, lecz fakt niepozostawiania w stosunku pracy w rozumieniu art. 22 § 1 k.p. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., sygn. akt II UK 275/04, z dnia 30 maja 2006 r., sygn. akt II UK 161/05, z dnia 2 czerwca 2006 r., sygn. akt I UK 337/05, z dnia 8 stycznia 2007 r., sygn. akt I UK 207/06, oraz z dnia 24 lutego 2010 r., II UK 204/09).

W oparciu o powyższe rozważania rozstrzygnięciu w niniejszej sprawie podlegało to czy pracodawcą i płatnikiem składek w spornym okresie czasu w stosunku do ubezpieczonych był (...) spółka z o.o. w P., czy też kolejne firmy outsourcingowe (tj. czy faktycznie miało miejsce przejście zakładu pracy i przejęcie pracowników w trybie art. 23¹ k.p. z (...) Sp. z o.o. na (...) Sp. z o.o. – na mocy umowy z 31 maja 2013r., a następnie (...) – z dniem 1 lipca 2013r.).

Sąd I instancji uznał przy tym, że jeżeli pomiędzy (...) spółka z o.o., a kolejnymi firmami outsourcingowymi nie nastąpiło przejęcie w części lub w całości zakładu pracy i w rezultacie tego nie nastąpiło przejęcie pracowników, to ubezpieczeni, których łączyła z (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. umowa o pracę w spornym okresie, nie zostali przekazani w trybie art. 23¹ k.p. do spółki (...) spółka z o.o., nie stali się pracownikami tej spółki i w rezultacie uznał, że (...) spółka z o.o. nie była płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne.

Sąd Apelacyjny uznał powyższe stanowisko za błędne, tym bardziej, że Sąd I instancji prawidłowo jednocześnie uznał w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, że spółki outsourcingowe nie sprawowały żadnego kierownictwa nad zatrudnionymi pracownikami i jedynie „pośredniczyły” w wypłacie wynagrodzeń. Wypłata wynagrodzeń następowała natomiast w rzeczywistości z zasobów finansowych odwołującej spółki, która obliczała wynagrodzenie należne pracownikom i wpłacała je na rachunek spółek outsourcingowych według załączonych list płac.

Zauważyć należy, iż ubezpieczeni, jak wykazało postępowanie dowodowe, świadczyli pracę na rzecz (...) sp. z o.o. i byli zatrudnieni jako pracownicy obsługi (napełniali butle gazem). W trakcie zatrudnienia zmieniały się nazwy firm, w których pracowali, lecz sposób pracy się nie zmieniał. Przełożonymi ubezpieczonych były te same osoby. Cały czas też pracowali w tym samym miejscu. Ubezpieczeni dowiadawali się o zmianach w ten sposób, że przełożony informował, że będzie zmiana firmy, na tych samych warunkach co poprzednio.

Spór w kontrolowanej sprawie koncentrował się zatem na ustaleniu, czy faktycznie organ rentowy prawidłowo określił pracodawcę, a tym samym płatnika składek, w odniesieniu do ubezpieczonych: A. J., D. B., A. B., T. Z. i J. K.. To z kolei wymagało przesądzenia w pierwszej kolejności czy pomiędzy odwołującą spółką, a (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. była realizowana umowa outsourcingowa.

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do stwierdzenia współpracy w postaci skutecznego outsourcingu pracowniczego tak pomiędzy odwołującą spółką a (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o., jak i kolejnymi spółkami.

Na wstępie wskazać należy, iż umowa outsourcingu nie ma legalnej definicji w systemie prawa polskiego, a zatem trzeba przy jej zastosowaniu posiłkować się dotychczasowym stanowiskiem judykatury, a w szczególności orzecznictwem Sądu Najwyższego. I tak, w wyroku z dnia 27 stycznia 2016 r., wydanym w sprawie I PK 21/15, outsourcing został zdefiniowany jako przedsięwzięcie polegające na wydzieleniu ze struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa macierzystego realizowanych przez nie funkcji i przekazanie ich do realizacji innym podmiotom gospodarczym (por. M. Trocki, Outsourcing: metoda restrukturyzacji działalności gospodarczej, PWE, Warszawa 2001). Wskazano, że kwestia odróżnienia outsourcingu pracowniczego od umowy zlecenia lub świadczenia pracy przez pracowników tymczasowych (na podstawie ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych) może nasuwać trudności, jednakże podstawową cechą odróżniającą outsourcing pracowniczy od zatrudnienia pracowników własnych lub też świadczenia pracy przez pracowników tymczasowych jest brak bezpośredniego i stałego podporządkowania (zarówno prawnego, jak i faktycznego) wykonawców w stosunku do podmiotu (insourcera), u którego takie usługi lub praca są wykonywane. W przypadku skierowania pracownika przez outsourcera do pracy w innym podmiocie, pracownik ten może podlegać jedynie pośredniemu i krótkotrwałemu zwierzchnictwu w nowym miejscu pracy.

Jak wynika z umowy outsourcingu zawartej w dniu 29 czerwca 2012 r. pomiędzy (...) spółka z o.o. ,a (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. miała ona dotyczyć outsourcingu pracowniczego, zwanego inaczej leasingiem pracowniczym, a więc wynajmu pracowników i przekazanie ich przez (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. (zleceniobiorca) spółce z o.o. (...) (zleceniodawca) celem wykonywania przez wynajętych od (...) S.C. pracowników zadań we wskazanym przez (...) dziale. Innym rodzajem outsourcingu jest skorzystanie z usług agencji zatrudnienia co w niniejszej sprawie nie wystąpiło.

Zgodnie z § 1 punkt 1, przedmiotem umowy było ustalenie zasad współpracy stron przy obsłudze wskazanych działów przedsiębiorstwa zleceniodawcy poprzez przekazanie pracowników zleceniobiorcy do pracy na rzecz zleceniodawcy.

Dla wykonania zlecenia strony ustaliły, że zleceniobiorca wynajmie i przekaże do dyspozycji zleceniodawcy odpowiednio wykwalifikowanych pracowników do wskazanego przez zleceniodawcę działu w ilości: 13 osób (§ 2 punkt 1 umowy). Na liście 13 pracowników dołączonej do tej umowy (k. 402 akt organu) nazwanej załącznik nr 5 do umowy outsourcingowej z dnia 29 czerwca 2012 r. znajdują się A. B., A. J., J. K., T. Z..

Zleceniodawca zobowiązał się do zapewnienia przekazanym pracownikom miejsc pracy i warunków zgodnych z obowiązującymi przepisami BHP, P. POŻ i Kodeksu Pracy (§ 2 punkt 2 umowy).

Strony ustaliły, że wybór i przekazanie pracowników każdorazowo nastąpi przy obopólnej akceptacji (§ 2 punkt 3 umowy).

Zleceniodawca zobowiązał się do: przeprowadzenia wymaganych szkoleń oraz badań lekarskich na koszt własny (§ 4 punkty 1 umowy).

Strony ustaliły, że wartość odpłatności umowy zostanie zwiększona o wszelkie koszty pracownicze, które nie stanowią wynagrodzenia miesięcznego pracowników między innymi: koszty podróży służbowych, szkoleń, koszty BHP, koszty należnych ekwiwalentów, odpraw i innych świadczeń wynikających z Kodeksu Pracy (nawet po zakończeniu lub rozwiązaniu umowy outsourcingowej) z tym, że Zleceniobiorca nie zastosuje tu ani upustu ani marży handlowej (§ 5 punkt 5 umowy).

Zarząd firmy outsourcingowej (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. upoważnił J. C., będącego Prezesem Zarządu (...) spółka z o.o., zwanego dalej na potrzeby tej umowy pełnomocnikiem do: przekazywania do wspólników zarządzających spółką uzgodnionych dokumentów pracowników, w celu prawidłowego naliczania wynagrodzeń, reprezentowania spółki przy zatrudnieniu i zwalnianiu pracowników każdorazowo za zgodą przynajmniej jednego ze wspólników spółki oraz wykonywania zadań z zakresu organizacji pracy, reprezentowania spółki jednoosobowo w kontaktach z urzędami powołanymi do kontroli wykonania przepisów dotyczących prawa pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, otwarcia i jednoosobowego zarządzania rachunkiem bankowym spółki w szczególności w zakresie wypłacania świadczeń pieniężnych pracownikom spółki oraz przekazywania wspólnikowi zarządzającemu spółką (tj. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o.) należnych kwot z tytułu umowy outsourcingowej z dnia 29 czerwca 2012 r., a także kwot niezbędnych na opłacenie należności publiczno-prawnych z tytułu działalności spółki (załącznik nr 1 do umowy outsourcingu k. 410 akt organu).

Takim samym pełnomocnikiem z takim samym zakresem upoważnienia, ustanowiono Ł. Z. wiceprezesa zarządu (...) spółka z o.o. (k. 406 akt organu). J. C. i Ł. Z. przyjęli udzielone im pełnomocnictwa (k. 404, 408 akt organu).

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że pracownicy (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. z siedziba w C. podpisali umowy o pracę z tą spółką w tym A. B. dnia 2 lipca 2012 r. na stanowisku pracownika obsługi z obowiązywaniem umowy od 1 lipca 2012 r. i A. J. od dnia 1 lipca 2012 r. również jako pracownik obsługi. Pozostałe osoby ubezpieczone także były pracownikami tej spółki od dnia 1 lipca 2012 r. za wyjątkiem D. B., który został zatrudniony od 1 września 2012 r. jako miejsce świadczenia pracy wskazano: P., D. 536 (adres siedziby (...) spółka z o.o.).

Umowę o pracę w imieniu (...)u podpisał J. C. działający w oparciu o udzielone pełnomocnictwo, będąc jednocześnie prezesem zarządu (...) spółka z o.o.

Ubezpieczeni zostali zgłoszeni do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownicy u płatnika (...) S.C. z siedzibą w C..

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika również, że ubezpieczeni cały czas pracowali w tym samym miejscu tj. w budynkach firmy (...) spółka z o.o., mieli tego samego przełożonego i wykonywali te same czynności, zmieniały się tylko firmy. Nadzór nad ubezpieczonym z dniem 1 lipca 2012 r. sprawował J. C. z (...) spółka z o.o. - prezes zarządu odwołującej spółki, co potwierdziła w zeznaniach przed organem rentowym B. M. upoważniona przez (...) spółka z o.o. do wyjaśnienia kwestii związanych z zatrudnieniem pracowników w firmie (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o., zeznając, że " Spółka (...) prowadziła działalność od 1 lipca 2012 r. w C.. Pracownicy byli zatrudnieni w spółce (...) natomiast świadczyli pracę na rzecz spółki (...)", "...w momencie zatrudnienia pracowników przez (...) S.C., ale świadczenia usług na rzecz (...) nadzór nad pracownikami pozostawał po stronie (...)" ..

Świadek nadto zeznała, że otrzymywała z P. listy płac oraz PIT-deklaracje rozliczeniowe za poszczególne miesiące, a (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. na tej podstawie dokonywał płatności składek i podatków oraz, że "... jedynym składnikiem majątkowym spółki (...) byli pracownicy..." (k. 364-360 akt organu).

Prezes zarządu (...) spółka z o.o. J. C. w zeznaniach złożonych przed organem rentowym potwierdził, że przekazani w ramach umowy outsourcingu pracownicy, w spornym okresie wykonywali wszelkie prace na terenie spółki (...) spółka z o.o. w charakterze pracowników obsługi stacji (...), napędzalni i magazynu. Zadania przydzielali i nadzorowali ich wykonanie pracownicy spółki (...) spółka z o.o. w tym on jako prezes zarządu spółki (...) spółka z o.o. J. C. nadto zeznał, że jako pełnomocnik spółki (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. prowadził ewidencję czasu pracy przekazanych pracowników i sprawował nad nimi ogólny nadzór (k. 602 akt organu).

Z kolei w zeznaniach przed Sądem I instancji J. C. w wielu sprawach odwoływał się do niepamięci. Jednocześnie w żaden spójny i logiczny sposób nie wycofał się z zeznań złożonych przed organem rentowym. Zatem zeznania złożone w toku postępowania administracyjnego przed pozwanym - Sąd Apelacyjny uznaje za logiczne, spójne i mające potwierdzenie w dokumentacji dołączonej do akt organu rentowego takich jak umowa outsourcingowa z dnia 29 czerwca 2012 r. wraz z załącznikami.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zgromadzony materiał dowodowy pozwala zatem na ustalenie, że umowa outsourcingu pracowniczego zawarta w dniu 29 czerwca 2012 r. pomiędzy (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o., a (...) spółka z o.o. w rzeczywistości nie była realizowana.

Wszystkie natomiast czynności związane z nadzorem nad pracownikami (...) S.C., w tym nad ubezpieczonymi (A. J., A. B., D. B., T. Z. i J. K.), świadczącymi pracę w siedzibie (...) spółka z o.o., na sprzęcie i materiałach (...) spółka z o.o., a w szczególności w zakresie nadzoru nad pracownikami i kierowania ich pracą, wykonywali pracownicy (...) spółka z o.o., a w szczególności J. C., który działał w podwójnej roli - jako Prezes Zarządu (...) spółka z o.o. i pełnomocnik (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. w zakresie ogólnego nadzoru.

Rzeczywistym płatnikiem wynagrodzenia za pracę, jak również innych należności wynikających z umów o pracę zawartych pomiędzy (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. , a osobami, z którymi zawarł on formalnie umowę o pracę, był (...) spółka z o.o. Dotyczyło to takich należności pracowniczych wynikających ze stosunku pracy jak: koszty podróży służbowych, szkoleń, koszty BHP, koszty należnych ekwiwalentów, odpraw i innych świadczeń wynikających z Kodeksu Pracy oraz innych należności pracowniczych, które nie stanowią wynagrodzenia miesięcznego pracowników.

Z kolei w przypadku wynagrodzenia miesięcznego środki na nie pochodziły od (...) spółka z o.o. i ona je ostatecznie wypłacała na podstawie list płac jakie sporządzał Prezes Zarządu (...) spółka z o.o.

(...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. scedował bowiem na członków zarządu (...) spółka z o.o. występujących w roli pełnomocników, nie tylko wypłatę wynagrodzenia miesięcznego, ale również sporządzanie list płac, PIT-ów, otwarcia i jednoosobowego zarządzania rachunkiem bankowym spółki, w szczególności w zakresie wypłacania świadczeń pieniężnych pracownikom spółki, reprezentowania spółki przy zatrudnieniu i zwalnianiu pracowników każdorazowo za zgodą przynajmniej jednego ze wspólników spółki oraz wykonywania zadań z zakresu organizacji pracy, reprezentowania spółki jednoosobowo w kontaktach z urzędami powołanymi do kontroli wykonania przepisów dotyczących prawa pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, oraz przekazywania wspólnikowi zarządzającemu spółką (tj. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o.) należnych kwot z tytułu umowy outsourcingowej z dnia 29 czerwca 2012 r., a także kwot niezbędnych na opłacenie należności publiczno-prawnych z tytułu działalności spółki.

Zatem jedynym obowiązkiem, jaki faktycznie wykonywał (...) C (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. samodzielnie - było opłacenie należności publiczno-prawnych, tj. składek na ubezpieczenia społeczne i podatków od wynagrodzeń .

Powyższe prowadzi do wniosku, że umowa outsourcingu z dnia 29 czerwca 2012 r, nie była realizowana.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 23 listopada 2022r.II USK 39/22, którym odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wywiedzionej przez (...) spółka z o.o. w sprawie z odwołania tego płatnika w takim samym stanie faktycznym jak w niniejszej sprawie, stwierdził, iż ocena, że nie doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części na podstawie art. 23¹ k.p. wyczerpuje problem bezskuteczności tych umów w takim znaczeniu, że na ich podstawie nie mogło dojść do przejścia pracowników do nowego pracodawcy. Sąd Najwyższy zaakcentował, że o tym, czy dochodzi do spełnienia przesłanek zawartych w art. 23¹ k.p. nie decydują umowy i porozumienia zawarte między pracodawcami, ale okoliczności faktyczne identyfikujące normatywne pojęcie przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę. Inaczej rzecz ujmując, istotny jest skutek umowy o przejściu pracowników. Umowa cywilnoprawna o przejściu pracowników jest tylko zdarzeniem prawnym, które może wywołać skutek w postaci przejścia zakładu i to jedynie wtedy, gdy dojdzie do faktycznego przejścia składników jednostki gospodarczej decydujących o jej tożsamości (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2012 r., I PK 235/11, LEX nr 1250558 i przywołane w nim orzecznictwo).

Dlatego też to nie stwierdzenie nieważności umowy, na mocy której dwaj pracodawcy porozumiewają się co do transferu pracowników, wyłącza istnienie transferu, ale okoliczność, że umowa taka, nawet ważna, nie mogła wywołać skutków w postaci przejścia pracowników do nowego pracodawcy. Zatem z punktu widzenia art 23¹ k.p. istotna jest nie tyle ważność umowy cywilnoprawnej między pracodawcami, ale ocena jej skutków, a mianowicie, czy w jej wyniku faktycznie doszło do transferu pracowników z mocy prawa, czyli na warunkach wynikających z art 23¹ k.p. Zatem ocena, że umowy te dotknięte były wadą pozorności (art. 83 S 1 k.c.), nie ma żadnego znaczenia w sprawie.

W postanowieniu z dnia 10 maja 2022r. II USK 527/21, którym Sąd Najwyższy również odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej (...) spółka z o.o. od wyroku Sądu Apelacyjnego uwzględniającego apelację ZUS i zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu oraz oddalającego odwołanie (...) spółka z o.o. podkreślono (odnosząc się do wątpliwości spółki co do kompetencji pozwanego do wydania decyzji), iż art. 83 ust. 1 pkt 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest odpowiedzialnością ustawodawcy na nieprawidłowe i przedmiotowe wprowadzanie u wielu pracodawców tzw. pozornej zmiany zatrudnienia pracowników. Pozorny pracodawca, który zgłaszał pracowników do ubezpieczeń społecznych w rzeczywistości nie był pracodawcą, a więc również płatnikiem, zaś rzeczywisty pracodawca trwał w bezpodstawnym przekonaniu, że nie zatrudnia pracowników. Nieprawidłowość takich przedsięwzięć wyrażała się w unikaniu płacenia składek na ubezpieczenia społeczne i dalsze. W art. 83 ust. 1 pkt 1a występuje jedynie zawężenie regulacji do sytuacji, w której nie jest kwestionowane samo zatrudnienie jako tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym, lecz występuje tylko wątpliwość kto jest płatnikiem składek. Ustawodawca, zważając zapewne na skalę nieprawidłowości, uznał dodatkową regulację za uzasadnioną. W szczególności w sytuacji, gdy na tle wielu spraw ujawniano, że tzw. outsourcing pracowniczy był pozorny i łączył się z nieopłacaniem składek przez pośrednią spółkę przez niekrótki okres, która nie była pracodawcą. Nowa regulacja z art. 83 ust. 1 pkt 1a nie otworzyła jednak nowej

kompetencji ZUS a jedynie ją potwierdzała. Ustawodawca uznał, iż taka dodatkowa regulacja jest potrzebna, co wynika z równoczesnego dodania nowej regulacji w art. 38a sus wynikającej z tego samego problemu.

W sprawie z kolejnej skargi tego samego płatnika, Sąd Najwyższy w postanowieniu z 23 sierpnia 2022 II USK 571/21 podzielił stanowisko wyrażone w postanowieniu z dnia 10 maja 2022 r., II USK 527/21, że wskazany we wniosku przez skarżącą art. 83 ust. 1 pkt 1a ustawy systemowej nie dokonał zmiany podstawowej zasady systemu ubezpieczeń społecznych, iż płatnikiem składek jest rzeczywisty, a nie pozorny pracodawca.

Sąd Najwyższy odwołując się wyroku z dnia 3 marca 2015 r., I PK 187/14 wskazał, iż dokonanie przez sąd oceny, czy nastąpiło przejście zakładu pracy lub części zakładu pracy na innego pracodawcę, wymaga przeprowadzenia testu składającego się z następujących działań. Po pierwsze, sąd powinien zidentyfikować jednostkę zakład pracy lub część zakładu, będącą przedmiotem przejścia. Chodzi o ustalenie, czy w strukturach dotychczasowego pracodawcy występowała dostatecznie wyodrębniona jednostka, którą można uznać za zorganizowane połączenie zasobów, którego celem jest prowadzenie określonej działalności. Aby dokonać takiego ustalenia należy odwołać się do wypracowanych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Najwyższego kryteriów ustalania istnienia takiej jednostki, takich jak przypisanie jej określonego zadania, wyodrębnienie zespołu pracowników, ustalenie określonej struktury kierownictwa, umożliwienie, dysponowania środkami materialnymi, urządzeniami, specjalistyczną wiedzą itp. Po drugie, należy ustalić, jakiego rodzaju jednostka stanowiła przedmiot przejścia twierdzonego lub negowanego w danej sprawie, a w szczególności, czy jest to jednostka, której zasadniczymi zasobami, wartościami, decydującymi o jej charakterze i zdolności do prowadzenia działalności, są pracownicy i ich kwalifikacje, czy też jest to jednostka, o której charakterze decydują składniki materialne. Po trzecie, sąd powinien zbadać, czy jednostka ta zachowała tożsamość po dokonaniu transferu. W wypadku jednostek, których zdolność do działania opiera się na pracy ludzkiej, stwierdzenie tożsamości jednostki przed i po przejściu zależy w decydującej mierze od stwierdzenia przejścia większości pracowników (w sensie liczby i kwalifikacji). Jeśli natomiast funkcjonowanie jednostki opiera się głównie na składnikach materialnych, decydujące jest przejście zasobów materialnych, nawet gdy nie przejęto większości personelu. Nie oznacza to jednak, że inne kryteria zachowania tożsamości nie mają znaczenia. Przeciwnie, sąd badający zachowanie tożsamości przez przejętą jednostkę powinien zawsze dokonywać całościowej oceny, a zachowanie jednego z jej elementów nie może być podstawą przyjęcia, że przejmowana jednostka (np. część zakładu) zachowała tożsamość. Z tego względu np. przejście przez nowego pracodawcę składników majątkowych służących wykonywaniu określonej działalności jest istotnym wskaźnikiem zachowania tożsamości przez przejmowaną część zakładu pracy, także w wypadku usług opartych w zasadniczym stopniu na pracy ludzkiej, zwłaszcza gdy powstają wątpliwości, czy przejęta część załogi jednostki jest wystarczająca do stwierdzenia transferu. Dotyczy to również innych wyznaczników tożsamości jednostki, w tym zachowania przez nią organizacyjnej samodzielności, jakkolwiek również ten warunek nie może sam w sobie decydować o tożsamości jednostki (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2014 r., I BP 8/13, LEX nr 1511807). Ponadto chociażby w wyroku z dnia 27 stycznia 2016 r., I PK 21/15 (LEX nr 1975836), Sąd Najwyższy przyjął, że powierzenie podmiotom zewnętrznym zadań wykonywanych dotychczas samodzielnie przez pracodawcę może prowadzić do przejścia części zakładu pracy w rozumieniu art. 23¹ k.p., jeżeli przejmowana część zakładu pracy (jednostka gospodarcza) zachowała tożsamość, na skutek czego pracownicy tej części zakładu pracy z dniem przejścia stają się z mocy prawa pracownikami podmiotu przejmującego, w tym przypadku insourcera. Efektem transferu zakładu pracy jest zmiana podmiotowa w stosunkach pracy, zaś jeżeli nie ma zmiany podmiotowej w stosunku pracy, to zapewne nie doszło do transferu zakładu pracy. Przejście samych pracowników bez przejścia wykorzystywanego przez nich substratu majątkowego nie wypełnia hipotezy normy prawnej z art. 23¹ k.p. (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2021 r., I USKP 37/21, LEX nr 3363480).

W niniejszej sprawie w rzeczywistości to (...) spółka z o.o. zatrudniała pracowników celem wykonywania przedmiotu jej działalności, w siedzibie spółki, na urządzeniach i materiałach należących do (...) spółka z o.o., pod nadzorem i bezpośrednim kierownictwem Prezesa (...) spółka z o.o., za wynagrodzeniem faktycznie wypłacanym przez odwołującą spółkę z jej środków finansowych, w oparciu o listy płac przez nią sporządzone i unikał płatności składek na ubezpieczenie społeczne za ubezpieczonych. Odbiorcą produktu wytworzonego przez zainteresowanych i innych

pracowników - formalnie zatrudnionych przez (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. - był (...) spółka z o.o., która następnie sprzedawała wytworzony w ten sposób towar.

Całokształt okoliczności wyżej przedstawionych pozwala na ocenę, że (...) spółka z o.o. wykonywała wobec ww. ubezpieczonych czynności przypisane zgodnie z art. 22 k.p. wyłącznie pracodawcy.

Zatem, skoro to pomiędzy (...) spółka z o.o. a ww. ubezpieczonymi realizowane były wszystkie istotne elementy umowy o pracę określone przepisem art. 22 k.p., to skutkuje uznaniem, że to pomiędzy tymi stronami w sposób dorozumiany została zawarta umowa o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, począwszy od dnia 1 lipca 2012r.

W okolicznościach faktycznych sprawy bez znaczenia jest zatem okoliczność, że formalnie umowa o pracę od tej daty została zawarta przez ubezpieczonych z (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. w sytuacji, skoro umowa o pracę pomiędzy tymi stronami nie była faktycznie realizowana. Dodać należy, że umowę o pracę pomiędzy (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o., a ubezpieczonymi zawarł jako pełnomocnik (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. J. C. Prezes Zarządu (...) spółka z o.o. i ani z treści umowy, ani z żadnego innego dokumentu nie wynika, aby (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. zgodnie z zakresem umocowania, akceptował tą umowę. Odwołująca spółka tej okoliczności w sprawie nie wykazała.

W oparciu o powyższe dowody i przywołane wyżej przepisy prawa materialnego stwierdzić zatem należało, iż w spornych okresach ubezpieczeni jako pracownicy u płatnika składek (...) sp. z o.o. podlegali obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu r. wraz z podstawą wymiaru składek określoną przez organ oraz że płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ubezpieczonego za okres od 1 lipca 2012 r. do 14/20 listopada 2013 r. jest (...) sp. z o.o.

Okoliczności tej nie zmienia to, że przedmiotowa umowa outsourcingowa z dnia 29 czerwca 2012 r. trwała do 30 czerwca 2013r. Z dokumentów znajdujących się w aktach ZUS wynika, że pismem z dnia 27 maja 2013r. (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. poinformował pracowników, w tym T. Z., J. K., A. J., D. B. (A. B. od 28 lutego 2013 r. nie był już pracownikiem zleceniobiorcy), że z dniem 1 lipca 2013 roku nastąpi przekazanie pracowników do odwołującej spółki podstawie art. 23¹ k.p.

Z kolei (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 31 maja 2013r. powiadomił pracowników, w tym ubezpieczonych (A. J., D. B., T. Z., J. K., że na podstawie umowy zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) spółką z o.o., iż z dniem 1 lipca 2013r. staje się ona z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy na mocy art. 23¹ k.p.

Następnie 24 czerwca 2013 r. strony (...) Sp. z o.o. oraz (...) spółką z o.o., zawarły umowę o świadczenie usług, która przewidywała, że usługodawca oddeleguje osoby zatrudnione u usługodawcy lub w agencjach na podstawie umowy o pracę, zlecenia lub umowy o dzieło. Z kolei odwołująca spółka miała udostępnić niezbędny sprzęt oraz umożliwić stały dostęp do pomieszczeń socjalnych.

Około trzy tygodnie po przekazaniu pracowników do spółki (...) tj. w terminie około trzech tygodni liczonym od 1 lipca 2013 r. (...) sp. z o.o. została poinformowana, że spółka (...) przekazała od dnia 1 lipca 2013 r. pracowników do kolejnej spółki to jest (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. Spółka ta zgłosiła do ubezpieczeń społecznych od dnia 1 lipca 2013 r. A. J., D. B., T. Z. i J. K..

Z dniem 20 listopada 2013 r. (...) spółka z o.o. rozwiązał umowę o świadczenie usług ze skutkiem natychmiastowym.

Jak wyżej już wskazano okoliczności faktyczne oraz przepisy prawa materialnego nie pozwalają na przyjęcie, że pracownicy (...) spółka z o.o., w tym A. J., D. B., T. Z., J. K. zostali przejęci w trybie art. 23¹ § 1 k.p. przez kolejne podmioty. Sąd Apelacyjny wskazuje, że w okresie po rozwiązaniu umowy między (...) spółka z o.o., a (...) S.C. (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. , z dniem 1 lipca 2013 r. nie doszło do przejścia pracowników w trybie art. art. 23¹ § 1 k.p. Analiza całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ponad wszelką wątpliwość wskazuje, iż nie doszło do

przekazania substancji majątkowej czy też niemajątkowej, służącej realizacji zadań, wynikających z umowy zawartej w dniu 29 czerwca 2013r. pomiędzy (...) sp. z o.o. i (...) spółką z o.o.

Jeszcze raz dla przypomnienia tylko należy wskazać, że o tym, czy dochodzi do spełnienia przesłanek zawartych w art. 23¹ § 1 k.p. nie decydują umowy i porozumienia zawarte między odwołującą i wskazanymi firmami, ale okoliczności faktyczne identyfikujące normatywne pojęcie przejścia zakładu pracy.

Z tych natomiast wynika, że ubezpieczeni przez cały okres sporny niezmiennie wykonywali w tym samym miejscu, tj. na terenie siedziby spółki (...) sp. z o.o., te same czynności związane z napełnianiem butli gazowych, za pomocą tych samych narzędzi, pod faktycznym kierownictwem i nadzorem dotychczasowego pracodawcy - (...) Sp. z o.o., korzystali z tych samych pomieszczeń socjalnych.

W trakcie zatrudnienia od 1 lipca 2012 r., a zatem również po dniu 30 czerwca 2013 r. zmieniała się tylko nazwa firmy, w których pracowali i od dnia 1 lipca 2013 r. miała to być (...) spółka z o.o., a następnie ubezpieczeni mieli zostać przejęci jako pracownicy przez (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. Z efektów pracy ubezpieczonych nadal korzystała odwołująca spółka. Jedyną zmianą, zauważalną z punktu widzenia pracownika, był fakt, że wynagrodzenie wypłacał mu nowy podmiot. Należy przy tym podkreślić, że wypłata wynagrodzeń odbywała się z pieniędzy faktycznie przekazanych na ten cel przez odwołującą spółkę.

Wobec powyższych ustaleń nie mogło być mowy o przejęciu zakładu bądź jego części na podstawie art. 23¹ § 1 k.p. w sytuacji, gdy zawarte umowy dotyczyły wyłącznie przejęcia pracowników, a nie obejmowały składników majątkowych służących realizacji powierzonych im zadań, a przedmiotem działalności przejmujących firm miał być wyłącznie wynajem przejętych na mocy porozumienia pracowników, a nie kontynuacja działalności prowadzonej przez odwołującą przed przejęciem”

Zatem zainteresowani nie zostali skutecznie przejęci przez kolejne firmy (...) spółka z o.o. i (...) (...) + (...) + B. + (...) sp. z o.o. i ich pracodawcą nadal pozostawał (...) spółka z o.o.

Mając na uwadze wszystkie powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punktach I-V i orzekł jak w punkcie 1 wyroku (tj. oddalił odwołania (...) sp. z o.o. oraz A. J. i A. B.).

Zmiana zaskarżonego wyroku co do meritum sprawy skutkowałą zmianą orzeczenia w przedmiocie zwrotu kosztów procesu. W pkt 2 wyroku Sąd Odwoławczy zasądził od odwołującej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. 900 zł oraz od odwołujących A. J., A. B. (jako stron przegrywających spór) kwoty po 180 zł na rzecz pozwanego organu rentowego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed sądem I instancji.

Z kolei o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Mając powyższe na względzie, tytułem zwrotu kosztów procesu (kosztów zastępstwa procesowego) zasądzono od odwołującego odwołującej (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na rzecz organu rentowego kwotę 1200 zł (240 zł x 5 ubezpieczonych) oraz od odwołujących A. J., A. B. na rzecz pozwanego organu rentowego kwoty po 240 zł – punkt 3 sentencji wyroku.

SSA Sylwia Dembska